

1070/2020

23-10-2020

suspendare executare act administrativ Curtea de Apel BUCUREȘTI

Cod ECLI ECLI:RO:CABUC:2020:177.xxxxxx

Dosar nr. 5627/2/2020

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentiința civilă nr. 1070/2020

Ședința publică de la 23 octombrie 2020

Completul compus din:

PREȘEDINTE: CRISTINA MARIA FLORESCU

Grefier: I _____ M _____

Pe rol judecarea cererii de suspendare a executării nr. 2 din Hotărârea CNSU nr. 47/05.10.2020, formulată de reclamanta MEAUCĂ MIHAELA, în contradictoriu cu pârâtul GUVERNUL ROMÂNIEI – COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu au răspuns părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care învederează instanței faptul că la data de 23.10.2020, reclamanta a transmis pe email cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate.

Curtea constată competența sa, conform art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

În ceea ce privește compunerea completului de judecată, având în vedere că litigiul de față nu vizează una dintre măsurile reglementate în Legea nr. 136/2020, ci este un litigiu de contencios administrativ pur, compunerea completului de judecată este formată de un singur judecător.

În ceea ce privește solicitarea pârâtului GUVERNUL ROMÂNIEI transmisă pe email la data de 20.10.2020 cu privire la aplicarea mai multor dispoziții din Codul de procedură civilă, Curtea constată următoarele:

- Art. 204 din Codul de procedură civilă, nu este aplicabil întrucât reclamanta nu a

formulat o cerere modificatoare a acțiunii;

- referitor la Art. 154 alin. (7), art. 160 alin. (3) și art. 201 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța constată că nu sunt aplicabile în cauză întrucât atât procedura de citare, cât și termenul pentru depunerea întâmpinării au avut în vedere urgența litigiului.

Prin urmare, referitor la procedura de citare, Curtea constată că este legal îndeplinită pentru termenul de astăzi, termenul pentru primirea citațiilor fiind redus pentru ambele părți conform art. 159 din Codul de procedură civilă, având în vedere urgența pricinii și faptul că s-a admis cererea reclamantei de preschimbare a termenului pentru aceleași considerente ale urgenței cauzei.

În ceea ce privește termenul pentru depunerea întâmpinării, acesta a fost scurtat conform art. 201 alin. (5) din Codul de procedură civilă. Prin urmare, cererea de amânare a cauzei formulată de pârâtul GUVERNUL ROMÂNIEI va fi respinsă, Curtea având în vedere email-ul primit la dosar așa cum rezultă din referatul registraturii, acest email nu are și un document atașat.

Curtea ia act că partea reclamantă a invocat excepția de neconstituționalitate privind mai multe dispoziții legale.

Curtea invocă, din oficiu, excepția inadmisibilității cererii, având în vedere dispozițiile art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 și rămâne în pronunțare asupra excepției inadmisibilității, invocate din oficiu, în subsidiar, asupra fondului cererii de suspendare și asupra admisibilității sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată de reclamantă.

CURTEA

În urma deliberării asupra cauzei de față, reține următoarele:

1. **Cu privire la cererea de suspendare a executării actului administrativ:**

Reclamanta MEAUCĂ MIHAELA în contradictoriu cu pârâtul GUVERNUL ROMÂNIEI – COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ a sesizat Curtea de Apel București la data de 12.10.2020, cu cererea de suspendare, în baza art. 14 din Legea nr. 554/2004, a executării art. 2 din Hotărârea nr. 47/05.10.2020 a Comitetului N _____ pentru Situații de Urgență (CNSU).

Reclamanta a susținut, în esență, că hotărârea atacată încalcă art. 9 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. 29, art. 16 și art. 53 din Constituție, art. 45 din Legea nr. 55/2020. Reclamanta invocă decizia Curții Constituționale nr. 457/2020.

Reclamanta consideră că hotărârea criticată permite unei părți a cetățenilor români să își exercite un drept, iar nu și altora, hotărârea fiind nelegală, discriminatorie și disproporționată; Guvernul nu are competența să interzică exercitarea unor libertăți fundamentale, cum este libertatea religiei.

Pârâtul nu a depus întâmpinare la cererea de chemare în judecată.

Analizând prioritar *excepția inadmisibilității* cererii, formulate în baza art. 14 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, *de suspendare a executării art. 2 din Hotărârea CNSU nr. 47/05.10.2020*, Curtea reține:

Potrivit art. 2 din Hotărârea CNSU nr. 47/05.10.2020 privind aprobarea listei țărilor/zonelor de risc epidemiologic pentru care se instituie măsura carantinei asupra persoanelor care sosesc în România din acestea și stabilirea unor măsuri în domeniul sănătății publice: organizarea de sărbători religioase este permisă numai cu participarea persoanelor care au domiciliul sau reședința în localitatea unde se desfășoară activitatea, fără participarea persoanelor/pelerinilor din alte localități.

Trebuie amintit că Hotărârea CNSU nr. 47/05.10.2020 este un act administrativ normativ care cuprinde în conținutul său mai multe măsuri, cu temeiuri juridice diferite, astfel încât se poate afirma că Hotărârea CNSU nr. 47/2020 este un act administrativ care cuprinde, la rândul său, mai multe acte administrative, fiecare cu temeiul său juridic și cu proceduri de contestare/de judecată în instanță diferite: o parte dintre măsuri au ca temei Legea nr. 136/2020, cum sunt, de pildă, prevederile de la art. 1 din aceasta, iar o altă parte, cum este și cazul dispozițiilor de la art. 2 din hotărâre, au ca temei Legea nr. 55/2020.

Potrivit preambulului Hotărârii CNSU nr. 47/05.10.2020:

- la baza emiterii hotărârii respective s-au avut în vedere *evoluția cazurilor noi de îmbolnăvire (cu virusul Covid 19) și creșterea zilnică progresivă a numărului persoanelor infectate cu respectivul virus;*

- măsura de la art. 2 din hotărârea atacată a avut ca temei legal, între altele, art. 5 alin. (3) lit. (a) și art. 71 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

Legea nr. 55/2020, care a stat la baza art. 2 din Hotărârea CNSU nr. 47/2020, vizează, așa cum rezultă chiar din titlul său, *unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19*. De asemenea, potrivit preambulului Legii nr. 55/2020, respectivul act normativ:

- are ca premisă „contextul generat de *dinamica evoluției situației epidemiologice* naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2”;
- are ca scop „adoptarea unor noi măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei”, „necesitatea asigurării în continuare, chiar și după încetarea stării de urgență, a unei *protecții adecvate împotriva îmbolnăvirii* cu coronavirusul SARS-CoV-2, dar și crearea în același timp a premiselor-cadru pentru revenirea etapizată, fără sincope majore, la situația de normalitate”;
- adoptarea sa a fost determinată de necesitatea „instituirii, inclusiv la nivel legislativ, în contextul existenței unei situații de urgență de amploare și intensitate deosebită, a unor mecanisme care să protejeze, în mod adecvat și cu prioritate, drepturile convenționale, unionale și constituționale la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății și având în vedere obligația instituită de Legea fundamentală în sarcina statului *de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice a cetățenilor*”.

Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, prezenta lege are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și *combaterii efectelor pandemiei de COVID-19*, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale.

Art. 5 alin. (3) lit. (a) din Legea nr. 55/2020 – norme care au stat la baza art. 2 din Hotărârea CNSU nr. 47/2020, prevăd că, în aplicarea legii, se pot lua măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc, respectivele măsuri fiind: restrângerea sau interzicerea organizării și desfășurării unor mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri, în spații deschise, precum și a unor întruniri de natura activităților culturale, științifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, în spații închise.

Rezultă, din cele prezentate, că art. 2 din Hotărârea CNSU nr. 47/2020 cuprinde dispoziții normative „pentru înlăturarea consecințelor epidemiilor” în exprimarea art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

În ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2014, curtea de apel observă că acestea au fost modificate prin Legea nr. 212/2018 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 30 iulie 2018, și au în prezent următoarea redactare: "(3) În litigiile referitoare la actele administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al celei de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor nu sunt aplicabile prevederile art. 14 – [Suspendarea executării actului – s.n.]".

Conform art. 1 din Hotărârea CNSU nr. 36/21.07.2020 (<http://www.cnscbt.ro/index.php/lex/1878-hotararea-cnsu-nr-35-din-21-07-2020/file>) CNSU „a certificat” pandemia Covid 19 declarată de Organizația Mondială a Sănătății la 11.03.2020. Prin urmare, la data emiterii Hotărârii CNSU nr. 47/2020, pandemia Covid 19 era deja declanșată și recunoscută de organismele internaționale abilitate și ulterior „certificată” de CNSU. În acest context, actul atacat în litigiu vizează situația premisă a înlăturării consecințelor unei pandemii deja instalate și recunoscute, ca producătoare de efecte, de către autoritățile competente, iar nu în scopul „prevenirii” epidemiei. Mai trebuie observat că art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 nu distinge după cum actul administrativ emis în scopul înlăturării consecințelor epidemiilor are caracter individual sau este unul normativ.

Potrivit art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, actelor administrative emise pentru înlăturarea consecințelor epidemiilor nu le sunt aplicabile dispozițiile art. 14 din Legea nr. 554/2004 privind suspendarea executării respectivelor acte administrative. În acest context, Curtea va admite excepția inadmisibilității invocată de instanță din oficiu și va respinge ca inadmisibilă cererea de suspendare a executării art. 2 din Hotărârea CNSU nr. 47/05.10.2020.

2. Cu privire la cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate:

Cu titlu prealabil, Curtea reiterează (a se vedea și pct. 1 din prezenta motivare) că litigiul de față nu se întemeiază pe Legea nr. 136/2020, nu urmează procedura de judecată acolo reglementată, ci, având în vedere că temeiul măsurii contestate (art. 2 din Hotărârea CNSU nr. 47/2020) este Legea nr. 55/2020, act normativ care nu cuprinde reguli de procedură cu privire la litigiile în instanță, sunt aplicabile dispozițiile normelor generale în contenciosul administrativ: Legea nr. 554/2004.

Cu privire la cererea de sesizare a Curții Constituționale privind excepția de neconstituționalitate invocată de reclamantă, Curtea reține că în aplicarea art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța realizează o verificare sub aspectul respectării condițiilor legale în care excepția de neconstituționalitate, ca incident procedural, poate fi folosită. Cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă atunci când nu are legătură cu cauza. Trebuie amintit că excepția de neconstituționalitate, ca orice mijloc procedural, nu poate fi utilizată decât în scopul și cu finalitatea prevăzute de lege, respectiv pentru verificarea constituționalității unei dispoziții legale care are legătură cu soluționarea cauzei.

Având în vedere că Legea nr. 136/2020 nu este aplicabilă cauzei deduse judecării, Curtea respinge cererea reclamantei privind sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art. 15 alin. (10) și art. 15 alin. (21) din Legea nr. 136/2020.

Curtea va sesiza Curtea Constituțională a României cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, constatând îndeplinite condițiile art. 29 alin. 1-3 din Legea nr. 47/1992 și, în special, reținând că acest text legal este aplicabil litigiului, în ba za acestui text legal instanța de contencios administrativ respingând ca inadmisibilă cererea reclamantei.

În privința art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, reclamanta a susținut încălcarea art. 126 alin. (6) din Constituție, susținând că legiuitorul nu are posibilitatea să restricționeze accesul la justiție în alte condiții decât cele prevăzute în art. 126 alin. (6) din Constituție. Reclamanta consideră că în numele combaterii epidemiei, Guvernul are posibilitatea să adopte măsuri arbitrare, iar instanțele nu au nicio posibilitate să suspende executarea unui act administrativ normativ până la pronunțarea instanței asupra acțiunii în anulare, indiferent ce prejudicii s-ar produce cetățenilor săi.

Curtea amintește că instanța de contencios constituțional a efectuat verificarea constituționalității art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 în forme anterioare față de forma textului legal aplicabil în litigiul de fond, în urma modificărilor Legii nr. 554/2004 aduse prin Legea nr. 212/2008 – deciziile nr. 302/2011, nr. 816/2018.

Potrivit art. 52 alin. (1) din Constituția României, „Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei”. În cuprinsul art. 126 alin. (6) din Constituție se prevede că este garantat controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar. Conform art. 52 alin. (2) din Constituție, „Condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică”. Așa cum a reținut CCR în jurisprudența sa (decizia nr. 302/2011), art. 52 alin. (2) din Constituție privește alte situații decât cele la care se referă art. 126 alin. (6) din Constituție: art. 126 alin. (6) reglementează finele de neprimire "de rang" constituțional, iar art. 52 alin. (2) vizează finele de neprimire "de rang" legal, însă în limitele acceptate de art. 53 din Constituție.

Potrivit jurisprudenței CCR (decizia nr. 302/2011) din punct de vedere constituțional, art. 126 alin. (6) este singurul sediu al materiei cu privire la actele administrative exceptate de la controlul judecătoresc, iar textul art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, chiar lege organică fiind, nu poate să prevadă și alte excepții, fără ca prin aceasta să încalce textul constituțional indicat, ale cărui dispoziții sunt limitative și imperative. În aceeași decizie, CCR a reținut că dispozițiile constituționale menționate trebuie interpretate restrictiv în baza regulii *exceptio est strictissimae interpretationis*, orice altă excepție de la controlul judecătoresc al actelor administrative reprezentând o adăugare la Constituție, nepermisă de caracterul suprem al acesteia și de preeminența sa în raport cu ansamblul legislației infraconstituționale, așa cum reiese din art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

Art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, în forma modificată prin Legea nr. 212/2018 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 30 iulie 2018,

prevede că "(3) În litigiile referitoare la actele administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al celei de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor nu sunt aplicabile prevederile art. 14 – [Suspendarea executării actului – s.n.]. A *contrario*, este admisibilă cererea de anulare a actelor enunțate la art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, actele nefiind exceptate de la controlul în fața instanței de contencios administrativ decât în privința posibilității suspendării executării lor (art. 14 din Legea nr. 554/2004). Se pune problema dacă imposibilitatea solicitării suspendării executării actelor emise pentru combaterea epidemiilor respectă art. 126 alin. (6) din Constituție.

Amintim că procedura suspendării executării actelor administrative este reglementată la art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004. Potrivit art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate. Condițiile enunțate de art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 trebuie îndeplinite în mod cumulativ.

Potrivit practicii Înaltei Curți de Casație și Justiție (ÎCCJ), suspendarea executării actului administrativ, ca operațiune juridică de întrerupere vremelnică a efectelor acestuia, apare ca o excepție de la regula executării din oficiu a actului administrativ (de ex., decizia ÎCCJ SCAF nr. 321/2007). Prin urmare, suspendarea executării actului se justifică numai dacă actul administrativ conține dispoziții a căror îndeplinire ar produce *consecințe greu sau imposibil de înlăturat în ipoteza în care actul ar fi ulterior anulat* prin hotărâre judecătorească. Din art. 14 din Legea nr. 554/2004 mai rezultă că suspendarea implică un act administrativ *susceptibil de executare*, cu alte cuvinte un act administrativ *care produce efecte în curs*, fiind de natura cererii de suspendare a executării actului administrativ că ea tinde să întrerupă efectele în curs ale actului atacat. Prin urmare, nu poate fi suspendat un act administrativ care și-a epuizat efectele ori care a fost revocat înainte de pronunțarea instanței.

De asemenea, rezultă din textul art. 14 din Legea nr. 554/2004 că, pentru a se dispune suspendarea executării unui act administrativ în temeiul respectivei dispoziții, reclamantul trebuie să probeze că s-a adresat autorității administrative emitente cu o cerere prealabilă privind revocarea actului și că sunt îndeplinite condițiile cazului bine justificat și pagubei iminente.

În ce privește celelalte condiții ale suspendării, se rețin următoarele:

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. t) din Legea nr. 554/2004, prin cazuri bine justificate se înțeleg împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ. Elementele pe baza cărora instanța apreciază cazul bine justificat sunt probele administrate în cauză, care să ofere indicii suficiente de răsturnare a prezumției de legalitate a actului, *fără ca instanța să analizeze pe fond legalitatea și/sau temeinicia actului administrativ*; instanța are numai posibilitatea să efectueze o cercetare sumară

a aparenței dreptului, întrucât în cadrul procedurii prevăzute de lege pentru suspendarea executării actului administrativ nu poate fi prejudecat fondul litigiului.

Pot fi „cazuri bine justificate”, deci împrejurări vădite, de fapt sau/și de drept care sunt de natură să producă o îndoială serioasă cu privire la legalitatea unui act administrativ: emiterea unui act administrativ de către un organ necompetent sau cu depășirea competenței, emiterea unui act administrativ în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale, nemotivarea actului administrativ, modificarea importantă a actului administrativ în calea recursului administrativ.

În privința condiției pagubei iminente, Curtea reține că, potrivit art. 2 alin. 1 lit. ș) din Legea nr. 554/2004, respectiva noțiune vizează prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public. Cu toate că textul legal menționat face referire expresă la prejudiciul cauzat unei autorități publice sau a unui serviciu public, practica instanțelor de contencios administrativ este constantă că paguba iminentă poate viza inclusiv particularul care a formulat cererea de suspendare.

Rezultă, din considerentele precedente că *procedura suspendării executării actului administrativ reglementată la art. 14-15 din Legea nr. 554/2004, constituie un mijloc pentru înlăturarea acelor efecte ale actului administrativ care, în lipsa suspendării executării actului, ar produce reclamantului o pagubă iminentă, imposibil de reparat chiar dacă instanța de contencios administrativ ar dispune anularea actului. Altfel spus, paguba despre care face vorbire art. art. 2 alin. 1 lit. ș) din Legea nr. 554/2004, prin iminența sa, are cale de împiedicare a producerii ei tocmai prin suspendarea executării actului.*

Este discutabil dacă urgența litigiilor ce privesc actele enunțate de art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, așa cum se enunță în expunerea de motive a Legii nr. 212/2018, justifică opțiunea legiuitorului de a excepta actele privind înlăturarea consecințelor epidemiilor de la posibilitatea solicitării suspendării executării lor în fața instanței de contencios administrativ.

Amintim că în decizia sa nr. 302/2011, de asemenea indicată în expunerea de motive a Legii nr. 212/2018, CCR reține în considerente că „întrucât actele administrative privind apărarea și securitatea națională, cu excepția excesului de putere, la care se referă textul care face obiectul excepției de neconstituționalitate, nu se regăsesc printre excepțiile prevăzute în mod expres de art. 126 alin. (6) din Constituție, rezultă că acestea trebuie să fie susceptibile de a fi supuse controlului judecătoresc”. În condițiile în care, având în vedere decizia CCR nr. 302/2011, legiuitorul a operat modificarea Legii nr. 554/2004 prin Legea nr. 212/2018 și, implicit, a admis posibilitatea promovării acțiunii în anulare împotriva nu numai a actelor administrative privind apărarea și securitatea națională, ci împotriva tuturor actelor ce erau enunțate de art. 5 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 în forma anterioară modificării prin Legea nr. 212/2018, este discutabil dacă modificarea legislativă respectă exigențele considerentelor deciziei CCR nr. 302/2011 prin menținerea actelor enunțate la art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 (cu mențiunea că în speță interesează exclusiv actele privind înlăturarea consecințelor epidemiilor), ca fiind exceptate de la controlul în contencios administrativ pe calea procedurii sumare a suspendării executării actelor respective. În privința urgenței procedurii privind actele enunțate de art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, aspect invocat în expunerea de motive a Legii nr. 212/2018, trebuie amintit că procedura suspendării executării actului administrativ cuprinde, la art. 14 din Legea nr.

554/2004, inclusiv dispoziții procedurale derogatorii de la procedura generală de judecată reglementată de Codul de procedură civilă, adaptate urgenței litigiilor în suspendarea executării actelor.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE

Admite excepția inadmisibilității invocată de instanță din oficiu.

Respinge ca inadmisibilă cererea de suspendare a executării art. 2 din Hotărârea CNSU nr. 47/05.10.2020, formulată de reclamanta MEAUCĂ MIHAELA, cu domiciliul și reședința în București, _____, 1, _____, sector 1, în contradictoriu cu pârâțul GUVERNUL ROMÂNIEI – COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ, cu sediul în București, Palatul Victoriei, Piața Victoriei, nr. 1, sector 1.

Admite în parte cererea de sesizare a Curții Constituționale a României.

Sesizează Curtea Constituțională a României cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004. Respinge în rest cererea de sesizare a Curții Constituționale a României.

Cu recurs în termen de 48 de ore de la pronunțarea hotărârii în ceea ce privește soluția referitoare la sesizarea Curții Constituționale. Recursul se depune la Curtea de Apel București.

Cu recurs în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii în ceea ce privește soluția asupra suspendării. Recursul se depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată azi, 23.10.2020, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE

GREFIER

C _____ M _____ F _____

I _____ M _____

Red. C.M.F./5 ex.
